

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

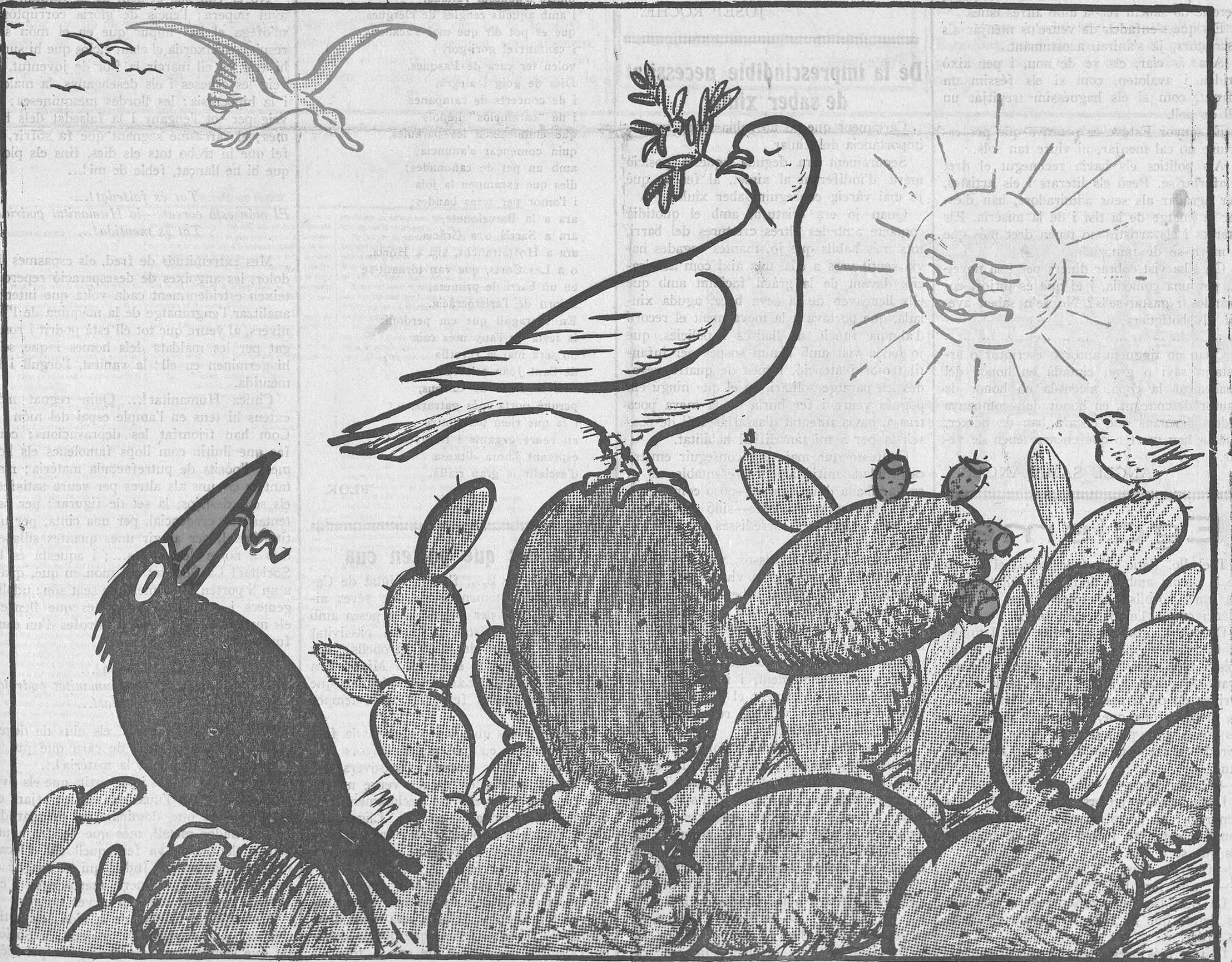
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA PAU

Aquest número ha sigut visat per la censura governativa

Els àpats

La setmana passada uns quants amics vàrem oferir un àpat a en Lluís Capdevila, el Petroni i el Brummel de les nostres joves lletres.

Aquest àpat és el número doscents de la sèrie, de la sèrie de mil cinccents que pensem celebrar aquest any.

Alguns s'indignen d'aquesta golafreria immoderada, de què fem ostentació la gent de ploma.

No és golafreria. És afirmació d'un dret, del dret a la vida que tenim també els que suem tinta, els treballadors més o menys intel·lectuals.

Es una innovació i una renovació que introduïm a les nostres velles costums. Hi ha res més nou, en efecte, que veure menjar a un poeta?

Això no és sols una innovació. Això és quasi una revolució, la mica de revolució diària que fem amb la cullera i la forquilla, perquè no sabem fer-la amb altres eines.

Els que s'enfaden de veure'ns menjar als escriptors, ja s'aniran acostumant.

Ara, és clar, els ve de nou, i per això criden i avaloten, com si els féssim un afront, com si els haguéssim trepitjat un ull de poll.

El senyor Esteve es pensava que per escriure no cal menjar, ni viure tan sols.

Als polítics els havia reconegut el dret a afartar-se. Però els literats i els artistes, per agradar als seus admiradors, han d'esser la imatge de la tisi i de la misèria. Els literats i els artistes no tenen dret més que a morir-se de fam.

On s'ha vist cobrar diners per una novel·la, per una comèdia, i el que és pitjor, cobrar-los i gastar-se'ls? No se'n saben avenir els botiguers.

Quan no tinguem autor o escriptor o artista o savi o gran ciutadà en honor del qual alçar la copa, alçem-la en honor de l'autor desconegut, en honor dels companys i dels germans que encara han de néixer, que ja han mort o que encara tenen de venir.

ANGEL SAMBLANCAT.

Egoisme

Treballa. Estic sol al despatx i el ris-ras de la ploma amb el tic-tac del rellotge són els únics sorolls que interrompen el gran silenci que a l'entorn meu hi ha.

De sobte, uns passos petits, els d'un infant, dominen, per ésser més forts, altres més febles, més suaus. Els d'una persona gran segueixen a aquests quan a la porta arriben els de la petita, doncs es tracta d'una nena bufona que, amb unes joguines a les mans s'ha plantat a la porta, fixa la mirada en mi, com interrogant la meua actitud.

—Passa, maca—li dic.

I ella camina envers a mi. No és gens temorega; es deixa acaronar, amanyagar i contesta com sap i com pot a les preguntes que se li fan.

—Com te dius?

—...ada...ez...tat.

La que l'acompanya corregeix, omplint les lletres que hi falten, i posant els mots en ordre.

Li faig més preguntes i a totes contesta. Estic satisfet, content d'haver-la trobat. A

tots estima. Li demano les joguines i—cosa estranya, tractant-se de criatures—me les entrega totes. Jo demostro alegria i ella satisfacció. Satisfacció que té perquè m'ha fet content.

Li ensenyo tots els objectes, car ja som ben amiguets, i ella tot sels remena. Tants timbres com hi han, tants en toca i gosa amb el so.

Quan les estones són bones, passen de pressa. Això fa que digui:

—Tan aviat?—quan l'altra tracta d'endur-se-la.

Resto sol, pensatiu i enyorat. Aquella joia de nena m'ha conquerit.

Ah!, penso jo. Si tots els humans féssim com ella, que sentíssim la satisfacció de fer contents als altres, que bé aniríem! Despullats d'aquest egoisme negre, que tot ho embruta i que és la base de tots els mals que a la terra patim, ens conqueriríem els uns als altres amb la mateixa facilitat que la nena—tan petita!—m'ha fet seu a mi.

JOSEP ROCHE.

De la imprescindible necessitat de saber xiular

Certament que jo no sabia reconèixer la importància del xiular.

Segurament era deguda aquesta posició meua, d'indiferent al xiulet, al fet de què jo mai vàreig aconseguir saber xiular.

Quan jo era criatura, amb el quotidià contacte amb les altres criatures del barri, tots més hàbils que jo, mantes vegades havia sentit vers a ells, una així com admiració, davant de la gràcil facilitat amb què ells llençaven de la seva boca, aguda xiulada, que portava a la meua ment el record d'alguna funció de lladres i policies, que jo havia vist amb l'ànim sospès per infantil temor i atenció, i més de quatre vegades, en paratge solitari, en el que ningú em pogués veure i fer burla de la meua poca trassa, havia intentat d'assajar a fi de posseir-la per a mi tan difícil habilitat.

Confesso que mai vaig aconseguir emetre cap xiulada mitjanament presentable, no ja en l'arribada d'un diputat—poso com a moderna solemnitat xiulable—sinó que ni en les més prosàiques corredisses de la Rambla.

Davant de tals fracassos, vaig fer-me el raonament, de què, per a viure, no era absolutament necessari el saber xiular, i que, per tant, bé podia estar-me d'aprendre'n.

Però sabia la vida en totes les seves manifestacions, amb el temps i la raó, m'ha vingut a demostrar, que, un home sense saber xiular sonorament, i incansablement, no pot ocupar dignament el lloc que li correspon en la seva vida de relació ciutadana, artística i política.

L'home que es troba en aquest cas, no pot assistir a moltes estrenes ni a la representació de moltes obres de les que s'ha fet gran propaganda, i són una poca-solta completa, i que el públic les pren, perquè talment de vegades sembla que el públic no sàpiga res; no pot fer ostensible la seva opinió de moltes exposicions i artistes, i no pot assistir com cal a moltes conferències, especialment a les político-socials.

Es home a l'aigua, està socialment perdut.

Decididament, el xiular s'imposa; és avui d'importància suma.

CORPUS

La gran vuitada el Corpus ha vingut molt avançada, i ha fet sortir abans d'hora, per joia de la quitxalla, els gegants que només vénen una volta a l'any i gràcies, a lluir la seva còrpora ballant per carrers i places. En quant els gegants arriben, surten tot seguit les trapes, que, des de no sé quin segle, són coses inseparables en aquesta Barcelona, ciutat d'hivern com cap altra. I, és clar, que els gegants quan surten solen dur joia i gatzara, i domassos i músiques i ginesta perfumada, i la nota riolera de l'històric ou com balla, que si bé l'ou ens recorda que ben sovint ens amaguen, és, en canvi, un formós símbol de l'esperit de la raça, que sap dir a totes hores: "A les penes punyalades". Jo, francament, me'n alegro de trobar-me a la vuitada del Corpus, car, val a dir-ho, ens ensopim un xic massa, i un país on abunda la gent que per vàries causes fa temps que li va per dintre una processó molt llarga, és just que surtin a fora les processons violades amb ses filleres de ciris, amb ses banderes més maques, amb les pitreres superbes totes de creus carregades; amb els penons que sols surten dintre d'aquesta vuitada, i amb aquells rengles de clergues que es pot dir que mai s'acaben, i cantant el gori-gori volen fer cara de Pasqües. Dies de goig i alegria i de concerts de campanes i de "caramelos" llèpols que endolceixen les paraules, quin començar s'anuncia amb un pet de canonades; dies que escampen la joia i l'amor per totes bandes; ara a la Barceloneta, ara a Sarrià o a Gràcia, ara a Hostafranchs, ara a Horta, o a Les Corts, que van tornant-se en un barri de primera, sojorn de l'aristocràcia. En Maragall que em perdoni; la festa de l'any més caia no serà mai la revetlla de Sant Joan celebrada, sinó la diada de Corpus, perquè porta més gatzara, i fa que riem per dintre en veure gegants i trapes, esperant l'hora ditxosa d'esclafir la gran rialla.

FLOK.

Lligues que porten cua

Uns amic de B..., flamant ciutat de Catalunya molt anomenada per les seves aigües pudentes i per l'afició a la pesca amb canya (això demostra la molta passivitat que tenen davant de molts atropells), ens assabentem que a la seva Casa Missió han reprès les tandes d'Exercicis espirituals que eren interrompudes feia una curta temporada.

Aquests amics que han presenciat la forma vergonyosa en què molts senyors han coaccionat a llurs obrers i masovers per ben nodrir les tandes, creuen veure un perill en aquesta mena de reclutament que es fa dels exercitants en les "Lligues de Perseverança", associació regentada a cada poble pel rector i, en conjunt, pels pares de la Companyia de Jesús.

Hom veu en això, ultra el negoci que deixen la pensió dels exercitants i les quotes que tots cotitzen després, una mena d'organització feixista-clerical que podria donar en l'avenir forces mals de cap a tots els homes de consciència lliure.

Nosaltres, dissortadament, no estem pas massa al corrent dels negocis que es porten aquests senyors de la roba negra, però a l'observar que estenen tan curiosament per tot Catalunya aquesta xarxa de les "Lligues de la Perseverança", recordem que no tenen pas la costum de feinejar en va, i que de Crist ençà tenen més costum de cuidar-se de les coses d'aquest món que no pas de la salvació de l'ànima.

Pregueu a Déu, que és l'únic que pot preveure les intencions que els guia, ens vulgui lliurar de què aquestes lligues no es tornin un lligam per junyir-nos a tots al seu carro triomfal.

NARCIS DE SOUS.

Tríptic de desesperació

*El món està corcat;—la Humanitat podrida.
Tot és falsedat!...—Tot és mentida!...*

Qui sóc, i per què he vingut al món?; aquestes són les preguntes que, una i mil voltes, jo m'he fet; mes no he trobat mai la resposta.

I, així sempre... vivint enfosquit entre ombres i misteris; tenint l'esperança morta, com flor marcida i coll-torçada pel vent del desengany; sentint en ma carn jova la tremenda gangrena del viure.

Detesto el món, i maleixo als homes, cucs malignes, borratxos del vici, folls de ditxes i plaers que a la fi es redimeixen baix el pes del més potent, per veure'ns després llançats als abims més escabrosos de l'espai, esclaus de la misèria; sentint sempre les xurriacades del verinós fuet dels orbes elements.

No el vull pas el brill de la vanitat, que avui impera; l'encís de glòria corruptora; m'ofega el baf impur que en el món s'hi respira, m'eixorda el clam viciós que hi sura; hi veig en ell marcir la flor de joventut, hi veig les cruces i els desenganyos, la maldat i la hipocresia; les llordes mesquineses; hi veig per tot l'engany i la falsedat dels homes; el sarcasme sagnant que fa sofrir, la fel que hi trobo tots els dies, fins els plors que hi he llançat, feble de mi!...

Tot és falsedat!...

*El món està corcat;—la Humanitat podrida.
Tot és mentida!...*

Mes extremituds de fred, els espasmes de dolor, les angoixes de desesperació repercuten estridentment cada volta que intento analitzar l'engranatge de la màquina de l'Univers, al veure que tot ell està podrit i rosegat per les maldats dels homes i que sols hi germinen en ell: la vanitat, l'orgull i la mentida.

Cínica Humanitat!... Quin regnat més extens hi tens en l'ample espai del món!... Com han triomfat les depravacions; com fas que lluitin com llops famolencs els homes, dipòsits de putrefactada matèria; mantant-se els uns als altres per veure satisfets els seus desitjos, la set de figurar; per ostentar una credencial, per una cinta, per un títol banal, per afegir unes quantes síl·labes més a noms deshonrats...; i aquesta és la Societat! La Societat del món en què, quan a un li porten, el primer que sent són: udols, gemecs i malediccions eternes que llenen els mateixos humans, com estrofes d'un cant funeral.

Tot és mentida!...

*El món està corcat;—la Humanitat podrida.
Tot és falsedat!...*

Els llocs de corruptela, els nius de degeneració, els magatzems de carn que put a tisi, és el que domina; la matèria!...

Pares desenfrenats i pervertits que els tiva el jaure en el llit d'una bagassa, ultratjant el propi. Essers que, dominats pel dringar de l'enlluernador metall, més que vendre a un conssemblant, com va fer aquell fill d'Isca-rioth, mal anomenat Judes, qui es vengué a son mestre per 30 diners, mercadenen i es venen a ses filles com qui es ven un gos.

Aquest és el tràngol de la vida; els articles amb què es regeix la Societat, la Societat que sempre ha estat governada pel més fort, com si tots no fóssim iguals, com si

